

Bevilling paa 10,000 Kr. til ekstraordinære Understøttelser, kan jeg ikke være ganske enig med den højtærede Minister i hans Betragtning af denne Sag. Den højtærede Minister mener for det første, at den er aldeles nødvendig, og det mente det højtærede Medlem for Præsto Amtz Iste Valgkreds ogsaa. Det kan jeg ikke rigtig se; det vil sige, jeg kan nok se, at det kunde maasse være godt at have et Beløb, og at det ved visse Lejligheder kunde gøre godt; men jeg tror, efter hvad jeg har erfaret, at der drives Teatre her i Øyen, hvor slige Tilskud ikke benyttes. Derom er det selvfølgelig vanskeligt at have en bestemt Mening, da man ikke kan fordrø, at de private Teaterdirektører skulle give Oplysning derom; men efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring her, finder dette Forhold ikke Sted ved alle Teatre; men selv om man gik ind paa, at dette Beløb eller et mindre Beløb til slige ekstraordinære Understøttelser gives, saa siges der, at i hvert Fald kan en almindelig Offentliggørelse af den Maade, hvorpaa Beløbet fordeles, aldeles ikke finde Sted. Der siges, at i Teatervirksomhed forekommer der som i andre Virksomheder Tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at opmuntre de ansatte ved særligt Honorar enten for Ekstraarbejde, eller hvor særligt Uheld træffer dem og deslige. Det er rigtig, det gøres i mange Virksomheder uden for Teatervirksomheden; men jeg kan ikke se den Forstel, som der skulde være i Teatervirksomhed og al anden Virksomhed, som skulde gøre, at den ene ikke maa vide, hvad den anden faar. Der er ingen Steder, hvor de bedre vide om hinanden, hvad de andre gøre, end paa Teatret, det er offentligt, hvad de have udrettet, det ses af alle. Jeg kan derfor ikke se, hvorfor det netop skulde være umuligt der at offentliggøre, hvad der gives, og at det, som den ene faar, skulde fremkalde Utilfredshed hos den anden, der ikke har faaet noget lignende. Den, der fordele, maa kunne sige: Han der har udført det og det, som den anden ikke har; den og den har haft det Uheld, og derfor tilstaaes der en saadan Belønning eller Opmuntring. Jeg kan ikke se, at man kan gaa til at give denne Bevilling, uden at dens Fordeling bliver Offentlighedens Gjendom. Den ærede Minister har fra Teaterchefen faaet Tilbud om at give Finansudvalget fortlørlig Meddelelse desangaaende. Dette Tilbud har ikke foreligget i Finansudvalget, dette Tilbud fra Teaterchefen er ikke kommet til os. Den højtærede Minister har ikke tilbudt os denne Meddelelse eller fundet det rigtig at gøre det; det er gennem et Blad, at dette Tilbud fra Teaterchefen er meddelt. Jeg

ved ikke, hvorledes Udvalget vilde modtage dette Tilbud om en saadan Meddelelse, det har ikke foreligget der, og Tilbudet er ikke gjort, men jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg vilde være lidt betænkelig ved at tage mod en saadan Meddelelse, det vil være lidt betænkeligt for et Udvalgs Medlemmer at tage mod en saadan Meddelelse, som man ikke er berettiget til at give sine Kolleger i Tinget, det er ikke rart. Dertil kommer, at selvfølgelig er denne Bevilling til Ministerens Raadighed; men i det Øjeblik, han har den til sin Raadighed, erklærer Ministeren jo selv, at den maa gennemgaa en Revision. Der bliver saa ikke saa ganske saa Personer, der ere vidende om, hvorledes Fordelingen er fket. Er der nu en Inddiskretion, hvem har saa begaaet den? Ja, hvis vi vare de eneste, der vidste Besked dermed, saa maatte det være en af os; men det er ikke rart for 15 Medlemmer af et Udvalg, at den ene skulde bære Ansvar for de andre, det vilde medføre Ulemper, som jeg for mit Vedkommende vilde være bange for. For øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem fra Røge (Hørup) der i Gaar udtalte, at denne Bevilling selvfølgelig gives til Ministeren paa hans Ansvar. Det er en Hverdagsætning, at alt, hvad vi bevilge her, bevilge vi til Ministeren, vi bevilge ikke noget til nogen som helst anden end til vedkommende Minister, men paa den anden Side tror jeg, at vi ikke kunne nægte den højtærede Minister, at han har haft god Besøjselse til at lade dette Ansvar gaa videre, saaledes, at Fordringen kommer paa Teaterchefen, og jeg tror, man heller ikke har været uvidende om, og i hvert Tilfælde har man, hvis man vil have Rede paa den Sag, tilbøjere kunnet blive vidende om, hvem der i Virkeligheden foretager Fordelingen, og hvem der havde Ansvar. Naar man ikke har gjort det, saa maa det enten være, fordi man ikke har tænkt paa det, eller fordi man har ment, at det hele er, som det skulde være.

Angaaende Frederiks Hospitals Budget behøver jeg ikke at udtale mig meget vidtløftigt. Den højtærede Minister talte længe og udførligt om den Sag, og jeg skal kun saa kort som muligt give min Opfattelse af, hvorledes jeg opfatter den højtærede Ministers Smødegaaelse af, hvad jeg sagde i Gaar. — Den højtærede Minister begyndte med som god Jurist at tage Sagen fra den formelle Side og at anføre, at den, der oprindelig har bragt Sagen frem, ikke har gjort det korrekt, og at den i det hele taget ikke er kommen til at foreligge i de korrekte Former, som man i Kultusministeriet